

Noëlla Huysegoms werkt sinds 1966 bij CM Sint-Michielsbond

Al 42 jaar trouw aan dezelfde werkgever

tekst
An Olaerts, Erik Verreet,
Matthieu Van Steenkiste
foto
Michel Wiegandt

Op 16 september 1966 begon de allereerste werkdag van Noëlla Huysegoms. Ze was vijftien en daarmee de jongste bediende van heel de CM Sint-Michielsbond. 42 jaar later werkt ze er nog steeds.

Noëlla Huysegoms was eerst niet gebrand om over haar anciënniteit te praten. "Ik heb niet het gevoel dat ik een uitzondering ben", zegt ze. "Mijn 42 jaar hadden er even goed 24 kunnen zijn. Pas toen ik gisterennacht mijn diensthoofden begon te tellen, besepte ik hoe lang ik hier eigenlijk al werk. Ik herinner me nog de dag dat ik 25 jaar dienst had en ik op het personeelsfeest een tinnen schoteltje kreeg. Oh, en als ik denk aan de dienst mechanografie waar ik begonnen ben! Ik moest de gaatjes voor ponsbanden ingeven. Daarvoor had ik een klavier met honderd cijfers en een klavier met letters voor de namen van de ziekenhuizen. We hadden ook veel meer schrijfwerk. Overall stak carbonpapier tussen. En de rekenmachine had een hendel. Als ik mezelf erover hoor vertellen, merk ik heel goed hoelang 1966 geleden is."

5.000 FRANK PER MAAND

Maar er is nog een reden waarom ze twijfelde over een interview. Half februari, na nog vijf jaar backoffice in het gewest Dilbeek, gaat Noëlla Huysegoms met pensioen. Ze weet precies hoeveel dagen ze nog moet en hoe ze wil dat de laatste dag zal eindigen. "Ik wil in stilte naar buitengaan", zegt ze, "met het gevoel dat ik morgen gewoon terugkom. Laat de trommels en de trompetten maar. Ik wil geen groot

afscheid. Ik ben bang dat het me iets zal doen. Want ik heb hier heel veel toffe momenten meegemaakt. Mindere momenten natuurlijk ook. Aan ieder leven zitten haakjes, maar die vergeet je. Bovendien kijk ik ernaar uit om een nieuw leven te beginnen. Binnenkort moet ik nooit meer aan mijnheer Timmermans vragen voor een vrije dag. (lacht) Mijn pensioen begint stilletjes te kriebelen. Het is een rare soort

Alzo deed Noëlla. Ze ging zich aanbieden. "Ik ben Noëlla", zei ze. "Zuster Directrice heeft me gestuurd." En niet veel later werkte Noëlla Huysegoms op de ponsdienst in het hoofdkantoor van de CM.

"Dat ik nog maar vijftien was, was niet abnormaal. Veel vriendinnen werkten. De schoolplicht duurde maar tot veertien jaar. Bovendien kreeg ik een loon van 5.000 frank per maand, cash in een envelop. Het

"Laat de trommels en de trompetten maar. Ik wil geen groot afscheid."

Noëlla Huysegoms, al 42 jaar aan de slag bij CM Sint-Michielsbond

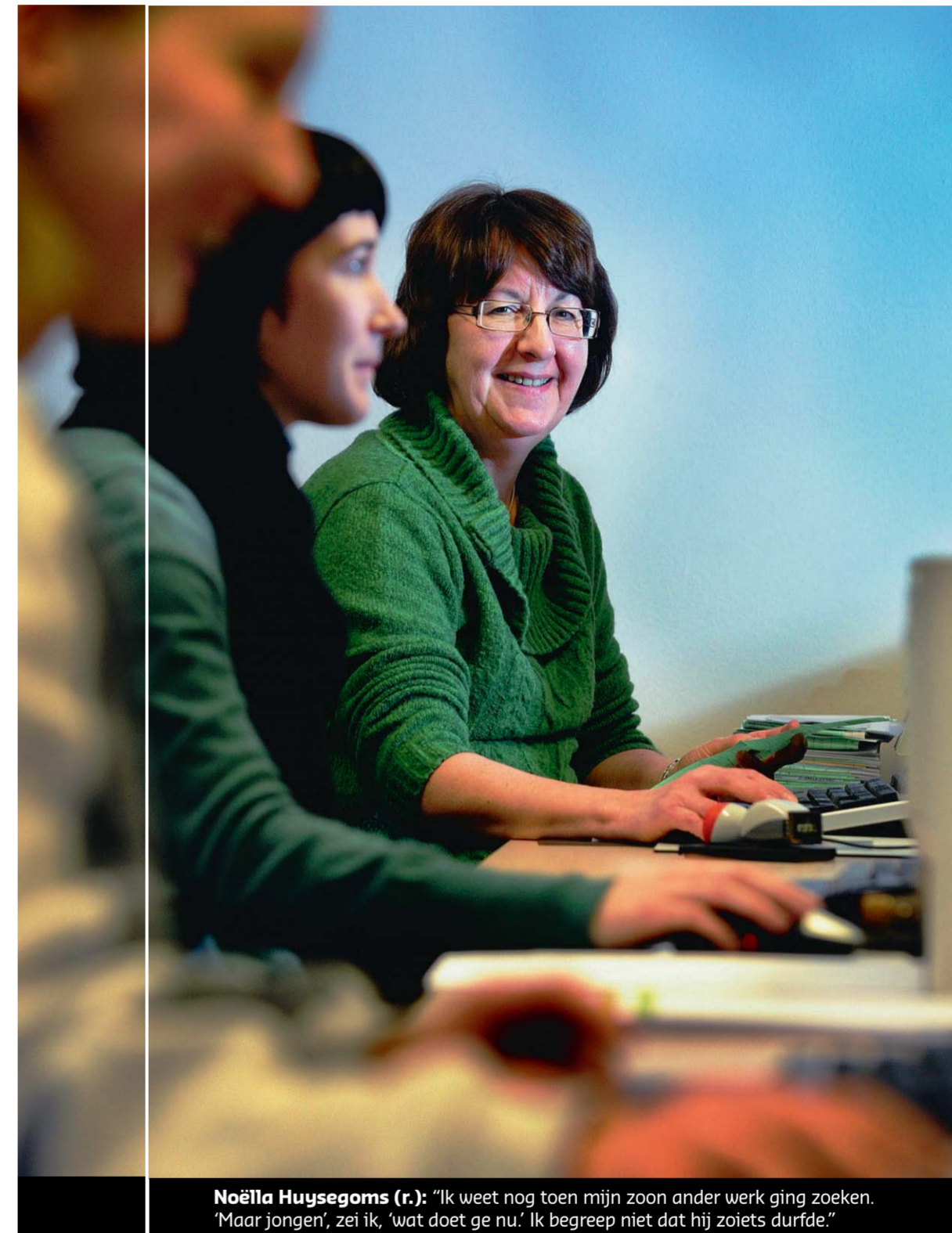
spanning. Maar ik vrees dat het oma-zijn me nogal beheerst. Ik heb een kleinkind van acht maanden. Anika heet ze. Ze zorgt ervoor dat ik jong blijf."

Het ziekenfonds was een idee van Zuster Directrice van het lyceum in Laken. Noëlla Huysegoms had er drie jaar Latijn-Grieks gedaan en volgde daarna het eerste jaar kantoor. "Noëlla", zei de non, "ze zoeken iemand bij de CM. Het lijkt me wel wat voor u. Anders moet ge u eens gaan aanbieden."

was meer dan je in de privé kon verdienen. In 1966 was iedereen blij met het werk dat hij deed. Dat hadden we zo geleerd. Ik weet nog toen mijn zoon vertelde dat hij ander werk ging zoeken. 'Maar jongen', zei ik, 'wat doet ge nu.' Ik begreep niet dat hij zoiets durfde."

COMPROMISSEN SLUITEN

Uiteraard heeft Noëlla Huysegoms geen 42 jaar op de ponsdienst gewerkt. Na vijf jaar verhuisde ze eerst naar de jeugdinstelling en

Noëlla Huysegoms (r.): "Ik weet nog toen mijn zoon ander werk ging zoeken. 'Maar jongen', zei ik, 'wat doet ge nu.' Ik begreep niet dat hij zoiets durfde."

daarna naar de afdeling ziekenzorg. Daar regelde ze onder andere de administratie voor de Lourdesbedevaarten. "In het begin schreef ik de kaartjes voor aan de valiezen zelf", vertelt ze. "De vignettes kwamen later. Het was helemaal mijn ziekenzorg. Tot ze me na zeventien jaar kwamen vertellen dat ik op Intersoc en monitorenwerking moest beginnen. Ik heb een hele week geweend van verontwaardiging, maar daarna heb ik me erin vastgebeten. Na een tijdje ben ik de directie zelfs gaan bedanken voor de kans die ik kreeg. De kartonnen dozen om naar

Zwitserland te vertrekken heb ik nog gezien, maar ik heb ze niet meer moeten uitdelen. Oh, en die keer dat er 500 meisjes zaten ingesneeuwd in Maloja! Toen stond ik samen met collega's om 4 uur op het perron om de ongeruste moeders in te lichten. 'Neem bloemen mee', had de directeur gezegd en dus deelden we plastic edelweissjes uit. Ik ga alleszins héél graag werken. Het voelt alsof je familie bent. Je praat, sluit compromissen en werkt weer verder. Ik ben heel fier op wat ik bij de CM allemaal heb gedaan." ■